

El triomf de Ciutadans no enterra el procés: l'independentisme salva la majoria absoluta

Arrimadas s'imposa en vots i escons, però l'independentisme conserva el control del Parlament en unes eleccions que ratifiquen els blocs | Puigdemont supera ERC en diputats i haurà de decidir si se sotmet a la investidura, com va prometre en campanya | Rajoy, autor intel·lectual dels comicis del 155, converteix el PP en un partit irrellevant

```
<style>
.contingutnaciódigital #columnanotigran .noticia h1 {
  font-size: 47px;
  line-height: 49px;
}
</style>
```


L'equip de Junts per Catalunya, amb Elsa Artadi i els consellers Rull i Turull, al capdavant | Adrià Costa

Catalunya ha conviscut amb l'estrès el darrer trimestre del 2017. Des del referèndum de l'1 d'octubre -alterat per la repressió de la policia espanyola, uns incidents que sempre més quedaran gravats a la retina dels catalans-, el país ha hagut de digerir fets de gran transcendència a una velocitat vertiginosa. Ha assistit a la declaració de la República i l'aplicació de l'article 155, amb la posterior intervenció de l'autonomia en paral·lel a l'empresonament i l'exili del Govern. Els catalans han tancat l'episodi d'estrès col·lectiu amb una presència massiva a les urnes (un 81%, un altre rècord des de la restauració de la democràcia). El resultat, un triomf de Ciutadans en vots i escons (37) que no enterra el procés. L'independentisme pot brandar una majoria absoluta de 70 diputats i més del 47% dels sufragis (<https://www.naciódigital.cat/eleccions2017/>) . Aquest és la resposta (complexa) dels catalans a la convocatòria electoral de Mariano Rajoy.

Amb una participació disparada -a les ciutats més poblades ha augmentat considerablement, feu més propici per a les forces constitucionalistes-, Ciutadans ha passat el rasclat. Inés Arrimadas aconsegueix ser primera força a les ciutats de Barcelona, Tarragona i Lleida. L'increment de vots a l'anomenat cinturó roig i a la zona metropolitana de Tarragona ha afavorit especialment el partit taronja, per davant del PSC i els "comuns". ERC no ha mantingut el pols amb Ciutadans que pronosticaven les enquestes. Limitada pel lideratge "escapçat" d'Oriol Junqueras, no ha superat Arrimadas en vots, tampoc en escons (32), tot i fer forat en ciutats metropolitanes.

[eleccionscat2017]CA09[/eleccionscat2017]

Un resultat que consolida els blocs, amb nous rols

Els republicans han cedit el podi independentista a Carles Puigdemont, que s'ha imposat en escons (33) tot i dibuixar un empat tècnic en vots. El president a l'exili ha sembrat el triomf en més de 600 municipis, i a les demarcacions de Girona i Lleida. El resultat de Junts per Catalunya, amb el president com principal -i únic- argument electoral, només permet un somriure incòmode a l'independentisme, que ha constatat el retrocés de la CUP i observa el futur immediat amb incertesa. Els anticapitalistes es queden amb 4 diputats. Una sagnia evident Tarragona i Lleida, on perden representació.

La majoria independentista suma, però cristal·litzarà un acord per formar Govern? La CUP ha demanat desplegar la República i no atindrà una legislatura autonomista, per molt que hagi perdut múscul. Tanmateix, el triomf de Ciutadans complica el relat del sobiranisme. L'estratègia sobiranista es redefinirà -la CUP tindrà menys força per exigir-, però el primer que hauran de decidir els partits que van declarar la República el 27 d'octubre és com avancen. La responsabilitat d'assumir la presidència correspon a Puigdemont, que s'ha imposat als republicans i va prometre el seu retorn en campanya (<https://www.naciódigital.cat/noticia/144551/puigdemont/promet/tornara/palau/si/guanya/21-d>). Si torna, però, serà detingut i empresonat. Al seu torn, l'unionisme ho tindrà clar: Arrimadas serà el nom propi més repetit els pròxims dies, sobretot a Madrid.

Constatada l'opa al PP, insignificant ja a Catalunya amb 3 escons, Ciutadans guanya els comicis del 155. Arrimadas, però, no disposa d'una majoria alternativa que li permeti pilotar el Parlament. Cap horitzó, tampoc el de la repetició electoral, és descartable. Els blocs es mantenen, però l'auge de la formació taronja és, de ben segur, un torpede al sobiranisme i posa en dubte el viratge a l'esquerra que havia dibuixat la política catalana en les últimes eleccions, de les municipals a les espanyoles.

Puigdemont i la relació amb ERC

Puigdemont, des de l'exili de Brussel·les, va transmetre a Artur Mas i Marta Pascal que només una llista sense les sigles del PDECat i amb ell al capdavant podia frenar la sagnia del partit i retenir l'esperança de l'independentisme. La segona posició d'aquest 21-D equival a una derrota i una victòria: la desfeta del duel general amb Ciutadans i el triomf -de regust agredolç- davant d'ERC amb opcions de reeditar una majoria sobiranista. No seria estrany que, en els pròxims dies, l'entorn del president formulés crítiques a l'estratègia de llistes separades d'ERC.

Amb el retorn de Puigdemont convertit en un gran interrogant però la majoria absoluta salvada, també s'endevinen reflexions al partit. El PDECat ha fet un pas al costat en aquestes eleccions i voldrà recuperar protagonisme. Les lluites intestines que havien quedat en somort per l'excepcionalitat del moment emergiran en els propers mesos. Està en joc el timó de la formació. ERC també haurà d'entomar un futur immediat més que complicat: els retrets del sobiranisme que li exigia una genoflexió a Puigdemont afloraran i els haurà d'entomar amb el líder empresonat.

Rajoy, derrotat; Iceta, molt soroll i poc rèdit

El resultat de Ciutadans no només modifica el mapa del Parlament, també té ressonància a Espanya. L'ascens de la formació d'Arrimadas, acompanyat de la patacada del PP -i els resultats mediocres del PSC i els "comuns"-és un seriós avís per a Rajoy, autor intel·lectual de les eleccions i perdedor de la nit. Ni capitanejant la campanya d'Albiol, el PP ha aturat la seva davallada. El capital del 155 el capitalitza el rival taronja. Amb una majoria feble al Congrés, el líder del PP notará l'alè a partir d'ara del partit d'Albert Rivera, que encetarà la pugna pel vot de centre-dreta a Espanya, una batalla gens menor per al futur de la governabilitat d'Espanya. Rivera podrà brandar els resultats a Catalunya per projectar-se com a alternativa, una fortalesa que no podran exhibir ni Pedro Sánchez ni Pablo Iglesias, hipotecats per la decepció de Miquel Iceta (17 escons) i el resultat raquític de Xavier Domènech (8 diputats).

El viratge d'Iceta cap a posicions conservadores -la inclusió de les restes d'Unió a la llista i l'aval al 155- no li han servit per tenir un paper protagonista a les urnes. El PSC -quarta força a Barcelona ciutat- només aconsegueix millorar tímidament els 16 escons del 2015. Després d'alimentar el perfil presidencialista, el vot útil contra el projecte independentista l'ha afeblit. Iceta és un dels perdedors de la nit. Domènech, també, perquè el seu tripartit amb ERC i el PSC és una quimera.

Els "comuns" tenen un debat pendent després del segon resultat fallit en unes eleccions catalanes. Aquesta vegada amb un candidat de l'agrat d'Ada Colau i la participació del partit de l'alcalde, l'esquerra alternativa no ha complert expectatives, incòmode com ha estat per a Catalunya en Comú la polarització dels comicis. Amb pitjor resultat que Catalunya Sí que es Pot (11 escons el 2015), coalició liderada per ICV, els "comuns" hauran de fer autocrítica. No han estat capaços de retenir els resultats aclaparadors de les eleccions espanyoles i han quedat cinquens a la ciutat de Barcelona. Les cares de l'equip de Domènech eren de tristesa. Més que mai, la joia de la corona de la confluència és l'alcaldia de Barcelona, i les municipals, estadi que marcarà si es consolida un espai polític avui eclipsat i amenaçat per la musculatura metropolitana de Ciutadans.

Un elector vota aquest dijous amb la bandera espanyola davant d'un altre ciutadà amb llaç groc Foto: Sergi Cámara

Resultat anòmal per a una campanya anòmala

Els catalans s'han pronunciat després de conèixer l'últim informe de la Guàrdia Civil -que ja considera delictes de rebel·lió les manifestacions de la Diada (<https://www.naciódigital.cat/noticia/145356/guardia/civil/considera/delictes/rebellio/manifestacions/diada>) - i d'escoltar l'última advertència de Mariano Rajoy, formulada en plena jornada de reflexió. En un sopar-mítin a Madrid amb la plana major del PP, el president espanyol va avisar l'independentisme -sense citar-lo- que tothom ja sap ?què és el 155?. La formulació de l'argument, amb categoria d'amenaça, és simple: la intervenció de l'autonomia de Catalunya és una lliçó ?que ha quedat per al futur i per sempre?. La dreta espanyola ha desistit de buscar una solució política al plet català. Ha conclòs que l'única recepta és aplicar la força de l'Estat en tota la seva expressió. La Moncloa, amb l'aval del Senat, ja va segar l'autonomia i està disposat a tornar-ho a fer. Les paraules de Rajoy demostren l'anormalitat de l'escenari català.

En realitat, l'única estampa de normalitat de les últimes tres setmanes s'ha viscut aquest 21 de desembre. Després d'una campanya anòmala, en què han arribat més notícies dels tribunals que dels mítings -estrany com és que els dos principals candidats independentistes no hagin pogut trepitjar Catalunya: Junqueras continua a la presó i Puigdemont s'ha exiliat a Brussel·les-, l'única imatge de quotidianitat de les últimes dates s'ha viscut als col·legis electorals. S'ha votat amb calma, fent cua, però amb calma. A diferència de l'1 d'octubre, quan la policia espanyola va utilitzar la violència per estomacar electors i requisar urnes, la ciutadania s'ha pogut expressar sense cops de porra ni temor. Aquest és el drama de la Catalunya que apira a ser sobirana. Que ha hagut d'assumir com a normal el que és extraordinari.

Aquest 22 de desembre comença una nova etapa, plena d'incògnites. Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Sànchez i Jordi Cuixart continuaran a la presó. Però arriba el moment de les aliances per formar el Govern, combinacions limitades per com de marcats són els blocs i per l'excepcionalitat de la judicialització de la política. El calendari ja el coneixem: el 23 de gener és la data límit per a la sessió constitutiva del Parlament i el 6 de febrer per al debat d'investidura. Un bloqueig ens portaria a noves eleccions a finals de maig o principis de juny.

La legislatura que s'enceta s'endevina tant o més transcendent que l'anterior. L'independentisme ha de recalculer la ruta mentre Ciutadans acumularà altaveus per repetir compulsivament el seu resultat. És probable que el nou executiu, ara una incògnita, avanci a un ritme més reposat. El país entra en terreny desconegut. Però Ciutadans no ha enterrat el procés.

Urnes plenes al col·legi Pompeu Fabra de Manlleu Foto: Adrià Costa